

Chrudinák Alajos jegyzete

„A liberális nyájszellem agyagba döngöli a szuverén gondolkodást”

Az amerikai terrortámadás után az emberek ösztönösen kérdezték: ki tette és miért? A liberális véleményterroristák Budapesten azon melegében rágalomhadjáratot indítottak mindenki ellen, aki használta a fejét, válaszokat latolgatott és volt bátorsága elmondani azokat abban a hisztérikus légkörben. Eluralkodott a lelki, szellemi terror, mint amikor Aczél György szinte vég nélkül tusakodott a magyar nemzeti gondolat és a nem létező antiszemitizmussal.

A világon sehol másutt, csak Budapesten indult eszeveszett roham az amerikai tragédia okainak feltárása, az igazság felderítése és a gondolat- és véleményszabadság ellen. Ez a demokrácia és a szabadságjogok gyalázatos megcsúfolása. Amerikában és Európában sehol nem korlátozták az okok feltárásának és elemzésének szabadságát. Mint ahogy a meditálás és a vélemények miatt sehol sem követeltek hatósági beavatkozást, elhatárolódást, cenzúrát, és sehol nem „újnáciznak” és „zsidófóbiáznak”, még Izraelben sem, mint ahogy a filozemita liberálisok teszik nálunk.

Az ilyen sunyi hitványságok és gyűlöletbeszéd persze leperregek az igazi demokráciákról, de a magyar demokráciát szándékosan megerőszakoló heccmesterek és hecclapok szerint Budapesten az első hetekben tilos volt elemezni és kutatni a valóságot. Hiszen ők, „a kiválasztottak” majd megmondják nekünk, ki a jó, ki a rossz, mi az igazi és mi a tréfi. Így válna a terrortatéma is tabuvá, nehogy kiderüljön az igazság. Ezek az Izraelhez kötődő, balliberális acsarkodó és nyekergő imamalmok – Konrádok, Eörsik és Bauerek – el akarnak hallgattatni bennünket, azt szeretnék, ha végre befoghatnák pőrös szánkat. Szerencsére az SZDSZ és médiaholdudvara által vezényelt hecckampányra ma már senki sem vevő. Magyar gondolkodó, politikus, író és újságíró már nem ijed meg ezektől a fenyegetésektől, hazudozásoktól és kirekesztő rágalmaktól. Ezt, a mások szólásszabadságától rettegő liberális nyáját ítéli el R. Székely Julianna is – pedig az ő kuttyjuk kölyke –, mivel szerinte a szélsőséges liberálisok „agyagba döngölik az értelmiségi lét lényegét: a szuverén gondolkodást, amely csak higgadt ellenérvekre, és nem a dühödt anyázásra vevő”. Az újságírónt elvbarátai támadják, mert az utóbbi időben, a többiekől eltérően, önállóan gondolkodott és vélekedett. Ez felbőszítette a véleményterror liberális szóvivőit. R. Székely Julianna így reagált a támadásokra:

„Nem lehet nem észrevenni az Amerika-barrát, liberális magyar értelmiségen belül is az ismerős reakciókat. A nyájszellemet. Az önálló, a »mainstreammel« szembeni véleményalkotás irtóztatát, ami nem csodáltnivaló olyan közegben, ahol még mindig él a véleményterror. Az »is-is« gondolkodás (gyász- és okkeresés együtt) helyett a »vagy-vagy logikája«, amely (vagy feltétlen hűség vagy terrortárolás) az előbbieket nyomban az Amerika- és szabadságellenesség, az »erkölcsi relativizálás«, a »terroristák fölmentője« és más, letaglózó erejűen igazságtalan ítéletekkel kívánja büntetni. Legutóbb a NATO koszovói beavatkozása idején tűntek föl a militáns érzélgősök, jól agyagba döngölve az értelmiségi lét lényegét. A szuverén gondolkodást, amely pedig csak a higgadt ellenérvekre, nem pedig a dühödt anyázásra vevő.

Van, aki a liberalizmus nevében hirdet itthon »végtelen igazságot«, és söpri le a liberalizmus szellemét.

Egy demokrácia gyöngesége többek közt abban is megmutatkozik, ha benne az egyén csak a nyájon belül bátor. Ha elképzelni sem tudja, hogy léteznek, akik kizárólag a saját fejük, lelkiismeretük után képesek és akarnak menni.”

Ilyen dühödt anyázással reagált Konrád György a Naptévében elhangzott fejtegetésekre. Konrád nem cáfolt, nem mondott ellenérveket arra a feltételezésre, hogy Bin Laden mellett esetleg a KGB, Bush elnök radikális ellenzéke vagy netán a Moszad neve is felvetődhet az elkövetők között, hanem távollétemben a Naptévében elkezdett anyázni: „újnáci beszéd” mondta. Persze ismerjük Konrád és a hozzá hasonló magyarfalók rágalomtechnikáját. Ezért, ahogy a költő mondja: „Nékem üres fecsegőt fest az üres fecsegés.” Konrád és Népszabadság-beli kengyelfutójának mosdatlan vitastílusát fel-

elevenítve: lényegében ezt tették: ízléstelen, gátlástalanul mocskolódtak. A közülük való R. Székely Juliannának tökéletesen igaza van: higgadt ellenérvek helyett mindig dühödté anyáznak. Ez lényegében bolsevik és náci propagandabeszéd.

Nyilvánvaló, hogy a mószerolók nem l'art pour l'art anyáznak, hiszen arra törekednek, hogy célba vett ellenfeleiket lejárássák, a politikai életben ellehetetlenítsék. A Népszabadság például nekimegy a Naptévé főszerkesztőjének is, mert a műsorban másfajta véleményeknek is teret mer nyitni. Ez türehtetlen! Harsog az ítés, minden földi dolgok fölcent tudója, aki kibrusztolja a „végtelen igazságot” a liberális hadműveletben: ez a kiválasztott tévé bömbölhet, az a „szedett-vedett” meg hallgasson, mint a sír. A sajtóvitával egy időben hírnök jó és pihegve viszi az izraeli titkosszolgálat volt ezredesének, az izraeli nagykövet asszonynak a tiltakozó leveleit az elmarasztalt újságokhoz, televíziókhoz és rádiókhoz, mint egykor az MSZMP agitprop. utasításait. Annak idején még a szovjet nagykövetség is ódzkodott ettől. Ők betartották a „hivatalos” utat: az MSZMP KB-ba jártak ügyintéző, de a követéseknek most a Külügyminisztériumban kellene apelálniuk. Az izraeli nagykövet asszony ezzel nemcsak a diplomáciai szabályok és etikett ellen vét, hanem sérti a fránya magyar sajtó függetlenségi elvét, azt, hogy ilyesfajta nyomásgyakorlással még haveri alapon sem lehet, nem szabad nem egy külföldi hatalomnak, de a magyar kormánynak, pártoknak és másoknak sem beavatkozni a sajtó és más médiák ténykedésébe. Az izraeli kormány nemcsak Magyarországon, hanem Amerikában, Nagy-Britanniában és mást is ezt teszi: szinte állandóan perlekedik a CNN-nel. Azzal vádolja, hogy tudósításai elfogultak, Izrael-ellenesek és a palesztinoknak kedveznek. A BBC-t is hasonló rágalmakkal bombázzák: legutóbb antiszemitizmussal vádolták az Ariel Saron háborús bűneiről szóló film alkotóit. Követelték a film letiltását, de a BBC az óriási nyomásnak ellenállt.

A balliberális, kozmopolita, a magyarságot lenéző szűk értelmiségi csoport hangadói hol személyesen, hol közvetve irányítják a liberális sajtót, inspirálják, hogy miről kell beszélni, milyen ügyeket kell forszírozni és hogyan. Rendszeresen egyeztetnek, és a szerepeket kiosztják egymás között.

Nagyjából hasonló a helyzet Amerikában is. A különbség talán az, hogy az *izraeli lobb* óriási befolyása és hatalma nemcsak a sajtóban és a médiában, hanem a gazdaságban, a kultúrában, a hollywoodi filmgyártásban jut érvényre, hanem az amerikai kormányzásban is eléri célját már Truman elnök óta.

A chicagói Neményi Péter a Demokratában erről így ír: „Az amerikai média ügyel arra, hogy az amerikai nép tudomást szerezzen minden arab terrorcselekményről, történjen az Rómában, Bécsben vagy Athénban, de gondosan ügyel arra is, hogy öncenzúrát gyakoroljon, ha palesztin, szír, egyiptomi, líbiai vagy más arabot vagy arabokat ölnek meg az izraeli hadsereg amerikai gyártmányú bombái, tankjai vagy repülőgépei.

Amerikában a zsidó-cionista-izraeli tevékenységet, életet a média sokkal nagyobb terjedelemben, eltúlozva és rendkívül felnagyítva tárlja az amerikai publikumnak. Minden hír, amely Izraelt és a cionizmust érinti, rendkívül fontos. Az izraeli és zsidó hírek előnyt élveznek az amerikai médiumokban, sok esetben szimpatizáló torzításokkal fűszerezve. A közel-keleti hírek ismertetésekor egyoldalúan mutatják be az amerikai népek a palesztin kérdést. Természetesen elmaradhatatlanok az arab terrorizmusról szóló hírek, amelyeket gyakran ismételnek. De az öncenzúra íratlan szabályai miatt soha egy szó sem eshet az izraeli kolonializmusról, megszállásról és fasiszmusról. A legutóbbi durbani rasszizmus elleni konferencián is kiderült: az Izraeli újsító bírálókat legkevésbé az Egyesült Államok vezető politikai körei viselték el, és jó okkal.”

A hírek ilyenfajta szűrését, szerkesztését, kozmetikázását persze nálunk is művelik, az egy-

szerű ember számára is láthatóan és hallhatóan. Nálunk is működik az öncenzúra és folyamatos a belső és külső cenzorok beavatkozása.

A Népszabadság szeptember 24-én, hétfőn még támadást indított azok ellen, akik beszélni mernek és akiknek saját véleményük van a törtétekről. Három nappal később Tamás István egy eldugott cikkében már arról ír, hogy valamiféle „diktatórikus” szemlélet, „önkorlátozás” sokakat megakadályozott, így a Népszabadságot is a miértek, az életbe vágó kérdések megválaszolásában.

Íme, az idézet:

„Susan Sontag, Norman Mailer és hasonló, »politikailag korrektnek« elismert nagyságok oldalvén lassan Magyarországon is föl merik tenni azokat az alapkérdéseket, amelyeket mindazok, akiket nem *korlátozott a mindenáron megfelelni akarás diktatórikus* illendőségigénye, legalább önmagukban már a WTC lerombolását követő napokban föltek.”

Kérdés, hogy a Népszabadságon belül ki kit „korlátozott” szólásszabadságában, és mit jelent magyarul a „megfelelni akarás diktatórikus illendőségigénye” és a munkatárssal, például a rágalmazó Nagy N. Péter kinek akartak „megfelelni”?

Persze Magyarországon nemcsak Susan Sontag oldalvén merték egyesek megválaszolni a kérdéseket, ahogy a kissé elkésett Népszabadság szeretné ezt elhíttetni az olvasókkal. Hiszen éppen szókimondásáért ostromolták és becsmérelték először *Csurka Istvánt*, majd mindannyiunkat, akik a televíziókban és a sajtóban feltették az „alapkérdéseket” és elmondtuk válaszainkat is.

Csontos János a Magyar Nemzetben azt írja, hogy „Kasza László a megszokott politikai sematizmus kánonja szerint kitagadja Susan Sontag baloldali guruasszonyt”, amikor a Népszabadság így ír:

„Szaddám és Csurka társra talált. Susan Sontagnak hívják. Mindhármán azt mondják: Amerika magára vessen! Nekem, aki ismerem az amerikai írók munkásságát, szinte fizikai fájdalom őt a másik kettő mellé sorolni.” „Egy kis mazochizmust persze mindig megér a skatulyázás fennkölt szellemi gyönyöre” – írja Kaszáról Csontos János.

A Népszabadság valószínűleg már a szemétkosárba dobta Kasza ostoiba írományát, amikor a lap szerkesztősege elismeri, hogy „Susan Sontag, Norman Mailer és a hozzá hasonló »politikailag korrekt« nagyságok, ugyanis nekik volt igazuk. A rókailekú rágalmazók köntörfalazva, de néhány nap múlva rehabilitálták áldozataikat. A Népszabadság a hét végén még ennél is tovább megy, hiszen a csiszolódás, az evolúció útjai kifürkészhetetlenek: a lap kommentár nélkül hosszan idézi az általa feldicsért baloldali Jacques Derrida francia filozófus véleményét a terrortámadásról.

„Ami a Fehér Ház »Végtelen igazság« jelszavát illeti, az én olvasatomban azt is jelenti, hogy a saját hibáitól, jogtalanságaitól, politikai tévedéseitől az ember akkor sem szabadulhat meg, amikor ezekért a legszörnyűbb árakat fizeti” – mondja a francia professzor.

Arra a kérdésre, ki a felelős, a francia tudós elmondja: „Elsősorban a tettesek és moztatóik. Felelős azonban a világ eme részével kapcsolatos amerikai és európai politika is... Valamennyi nyugati ember közvetve vagy közvetlenül áldozata – de nem ártatlan áldozata – annak, ami történt. Ennek a szörnyű bűncselekménynek az ismeretében senkinek az ártatlanságában nem hiszek” – mondja Jacques Derrida.

Tehát a hét végére a Népszabadság, fogcsikorgatva, ügyel-bajjal, de eljut oda, hogy fenntartások nélkül egyetért ezzel a „teljesen érthető és világos” Amerika-bírálattal, amely megegyezik azzal, amit Csurka István mondott három héttel ezelőtt, és amelyet a liberális sajtó és néhány pártpolitikus napokig pocskondiázott és becsmérelt. Ám, balliberálisoknál soha nincs mea culpa.

A napokban felfigyeltem arra, hogy a Népszabadságban, Isten tudja hova akarnak kilyukadni, de szembeütően szándékosan és célzattal beindult valamiféle magyarellenese, filozemita kampány, amelynek megdöbbenő üzenete: milyen magasztos, ha a magyarból zsidó lesz.

Bächer Iván ma már ilyen alantas rasszizmust is megenged magának.

„Magyar könyv és magyar szó – ennyi a nemzet. Minden egyéb csak fecsegés, locsogás, hazudozás.

Magyarországon minden becsületes embernek előbb-utóbb muszáj lesz zsidónak lennie.” Hol van a pofátlanság, a magyargyűlölet, a zsidó fanatizmus és agresszivitás határa? Meddig feszítik még a hűrt? Magyarországot, a magyar embert világszerte úton-útfélen gyalázzák, rágalmazzák, ócsárolják. Ezzel szemben a rasszista, népiértő Izraelt bálványként imádják, óvják. Agresszív politikáját tilos bírálni, mert azonnal lecsapnak rád Konrád és militáns csapatának magyargyűlölő szellemi terroristái. Ezeknek az embereknek most, a számukra válságos időben, amikor kinyílik végre a magyarok szeme, rágalommal, hazugsággal, elhallgatással és elhallgatással igyekeznek elhárítani a terrortámadás után Izraelt erő egyre súlyosabb bírálatokat. Ezeknek a lényege: a terrortámadás egyik előidézője éppen az Izrael által fél évszázada folytatott népiértő politika, idegen területek törvénytelen megszállása, és a térség népeinek brutális elnyomása és elűzése szülőföldjéről.

Ezt a világon ma már mindenütt felismerik és kimondják. Európában és Amerikában is. A szélsőséges cionista társaság csak nálunk igyekszik elnémítani, lenácizni azokat, akik bírálják meg az agresszív Izraelt, miközben Magyarországot és a magyarságot igaztalanul rágalmazzák.

Legutóbb Jack Straw brit külügyminiszter azt írta: „A terrorizmust létrehozó tényezők egyike az a düh, amit az emberek a térségben éreznek a Palesztinában évek óta végbemenő események miatt.” Roland Dumas volt francia külügyminiszter *Izraeli kell vádolni* című cikkében az európai politikai elit széles körben hangoztatott nézetét elemelve vallja: „A tragikus terrortámadásnak az alapvető oka, hogy Amerika makacsul támogatja Izrael közel-keleti politikáját.”

Hasonlóképpen vélekednek Izrael valóban világhírű zsidó írói, mint például Amos Oz, aki a terrortámadás után ismét felszólította az ultranacionalista izraeli vezetőket, hogy Izrael vonuljon ki a megszállt területekről, és ismerje el a palesztin államot. Én azokat a zsidó gondolkodókat tisztelem, mint például Albert Einstein világhírű tudóst, akik hozzáam hasonlóan gyűlöltek és gyűlöltek a rasszizmust és a vallási mítoszokra hivatkozó felsőbbrendűséget, és faji kiválasztottságot. Einstein már több mint ötven évvel ezelőtt felismerte a cionizmus óriási veszélyeit, ezért utasította vissza az 1948-ban neki felajánlott Izrael első elnöke tisztét.

A Konrád-féle gyűlölködőket, a szellemi terror és a gondolatrendőrség cionista híveit és alkalmazóit egy világ és a pokol választja el az igazi zsidó gondolkodóktól, íróktól és tudósoktól, akik, mint például Leibovitz professzor, a judaizmus világhírű tudósa Izrael agresszív politikáját nevezte újnácinak, fasisztának és nem azokat, akik bírálják ezt a politikát.

Vajon mit akarnak a cionisták? Most milyen érdekeket szolgál a Népszabadság? Ítéletünk-e abból, hogy kit simogatnak és kit gyaláznak?

Kinek, milyen közönségnek, milyen zsidóközönségnek írnak ilyen gyalázatos gyűlöletbeszédet?

A magyar nemzet lassan kezd magához térni, felocsúdnak és rádöbbennek, milyen veszedelmek, nemzetpusztító árulások és álnokságok fenyegetik belülről a magyarságot. Nem először. Most is éppen azok, akik nem akarnak belenyugodni abba, hogy ezt a nagy múltú, keresztény magyar nemzetet többé nem tudják rabigába dönteni, akik irigylik világhírű kultúránkat, tehetségünket, bátorságunkat és világformáló forradalmainkat. Bächer Ivánék ezért szeretnének megfosztani bennünket magyar identitásunktól.

Nem ők az elsők, akik kétségbeesetten belviszályt szítanak, hogy visszazserezzék politikai hatalmukat, hogy megalázzák a nemzetet és meggyalázzák magyarságunkat.

Ezekre a gyalázatokra Petőfi szavaival szólunk:

„A magyar név megint szép lesz, / méltó régi nagy híréhez, / mit rákentek a századok / lemoszuk a gyalázatot.”